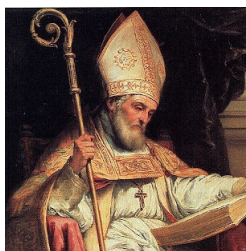

Sv. Izidor Sevillský

11. apríla 2021 ✚ Svätec týždňa

Toledský cirkevný snem nazýva sv. Izidora «ozdobou sv. katolíckej Cirkvi», a skutočne jeho život o tom vydáva svedectvo. Narodil sa okolo r. 560 – 570 v španielskej Cartagene z rodičov veľmi vznešených, majetných a cnostných. Jeho otec sa volal Severius, matka Teodora;

okrem Izidora mali ešte dvoch synov: Leandra a Fulgencia (biskupov) a dcéru Florentínu, ktorí sa v katolíckej Cirkvi tiež ctia ako svätí.

Izidor bol najmladším dieťaťom, a keď trochu povyrástol, vzal si ho k sebe brat Leander, arcibiskup Sevillský, aby sa u neho vchoval a vo vedách vycvičil. Avšak mladému Izidorovi z počiatku nebola po chuti bratova prísna vážnosť, ani kniha mu akosi nevoňala, a utiekol zo Sevilly. Unavený dlhým utekaním sadol si na okraj jednej studne, ktorá sa mu na ceste naskytla. Tu mu padol do očí kameň s dierkami a na studni valec, skoro celkom vyžľabený od povrazu, ktorý bol okolo omotaný. Premýšľal, prečo má ten kameň toľko dierok a ten valec toľko vrubov. V tom tam prišla akási žena pre vodu a celkom udivená sa spýtala krásneho chlapca: kde sa tam vzal a čo tam robí? Izidor sa však zase jej spýtal, odkiaľ sa vzali tie dierky v tom kameni a od čoho je ten valec tak vyžľabený?

Prívetivá žena mu vysvetlila, že dierky tie vydlabali do kameňa postupne nadol padajúce kvapky vody a valec zase, že je vyžľabený od odmotávajúceho sa často a naspäť namotávajúceho sa povrazu. Izidor o tom rozmýšľal a naraz mu bolo, akoby ho poučal tajný hlas: *«Keď časté kvapky mäkkej vody predobú tak tvrdý kameň a trením povrazu sa vyžľabí tak tvrdé drevo: o koľko viac s Božou pomocou si ty môžeš nazhromaždiť vedomostí, keď každý deň len koľko-toľko, avšak dobre sa naučíš.»*

Táto myšlienka tak živo zaúčinkovala na jeho mäkké srdce, že sa ihneď vrátil do Sevilly a s veľkou, vytrvalou horlivosťou sa dal učiť, činiač vo vedách pokroky až podivuhodné. A nielenže prospieval v láske Božej ako i vôbec vo všetkých krásnych cnostiach kresťanských, v čom všetkom mu hlavným učiteľom bol brat, sv. Leander, ktorý ho pozdejšie i za kňaza vysvätil. Ako kňaz sa sv. Isidor úplne venoval službe Pána a blahu Cirkvi. Neohrozene si počínal zvlášť v boji za svätú vieru. V Španielsku bolo vtedy mnoho Ariánov, heretikov, ktorí sa opovážili popierať božstvo Krista Pána. Sám španielsky kráľ a všetci veľmoži boli zachvátení týmto bludom. Mnohí z najlepších katolíckych biskupov a kňazov boli kruto prenasledovaní, z krajiny vyhánaní, áno, ba i zavraždení; chrámy boli vykrádané a katolícki kresťania zo všelijakých ťažkých protivenstiev ani nevychádzali. Kráľ tak nenávidel katolíkov, že chcel i na Rím tiahnuť, mesto zboriť a celú katolícku Cirkev zničiť. Avšak tu povolal Pán Boh na bojisko sv. Izidora.

Medzi biskupmi, ktorí pre svoju pravovernosť boli z krajiny vypovedaní, nachádzal sa i sv. Leander, arcibiskup Sevillský. No ústrky, aké musel i s ostatnými pravoveriacimi znášať jeho brat Leander, ani najmenej nemýlili sv. Izidora v horlivom zastávaní neporušeného učenia, ba, čo viac, ony ho ešte

podnecovali, aby zmužilejšie bojoval proti bludárom a ich krivému učeniu. Ariáni sa púšťali častejšie do náboženskej hádky so sv. Izidorom, ale vždy boli porazení a z bludu usvedčení. Presvedčiac sa, aký nebezpečný je im tento bohonadšený muž, vynaložili všetko, ešte i veľké sľuby, aby ho dostali na svoju stranu, a keď to bolo márne, hľadeli ho odstrašiť hrozbami a prenasledovaním, alebo aspoň pohnúť k tomu, aby upustil od verejného bránenia katolíckej náuky. Avšak čím bol pevnejší odpor protivníkov, tým silnejšia bola aj jeho udatnosť. Za pravdu ochotne znášal protivenstvo, krivdu, ústrky, áno, bol hotový i smrť podstúpiť pre Boha a náboženstvo.

Neľakajúc sa ľudí, ani žiadneho nebezpečenstva, ktoré by mohlo jeho telo postretnúť, zastával Izidor i pred mocnými tohto sveta neohrozene pravdu katolíckeho učenia, takže mnohí, medzi nimi i sám kráľov syn, nemohúc odolať jeho učenosti a dotknutí Božou milosťou, zriekli sa bludu a zase sa vrátili do lona samospasiteľnej katolíckej Cirkvi.

Zaslepený a neľudský kráľ Leovegild zomrel (587), a jeho syn Rekared vrátil cirkvi Kristovej kýžený pokoj. Sv. Leander a ostatní vypovedaní biskupi smeli zase zaujať svoje biskupské stolice. Izidor sa však uchýlil do kláštora, viesť o samote svätý život, kým s ním prozreteľnosť božská inak nenaložila. Roku 600 zomrel jeho sv. brat Leander smrťou spravodlivého, a kráľ, duchovenstvo i ľud si jednomyselne zvolili sv. Izidora za arcibiskupa Sevillského. Izidor nechcel opustiť svoju kláštorňú celu, považoval sa za nehodného biskupskej dôstojnosti, museli ho až násilím vyviešť z kláštora; a keď v kostole vystúpil na kazateľnicu, chcúc protestovať proti svojmu zvoleniu, nemohol sa pre jasot ľudu ani k slovu dostať, až sa konečne odovzdal do vôle Božej, prijal biskupské posvätenie a s ním i správu Sevillského biskupstva.

Ako arcibiskup trávil sa sťa svieca v službe Božej: a nie je možno opísať, čo on všetko pre česť a slávu Božiu podnikal i vykonal. Kam nemohol osobne, tam vnikal slovom písaným – napísal pre poučenie mnoho kníh, ktoré ešte aj dnes majú veľkú cenu. Boh oslávil ho i mnohými zázrakmi.

Raz sa sv. Izidor verejne pred svedkami dohadoval o veciach náboženských s Gregorom, heretickým biskupom, a tak od základu vyvrátil jeho bludné náuky, že sa heretik tam na mieste poddal a bludu sa zriekol. Vtom, chýrom o svätosti Izidorovej privábený, objavil sa tam človek slepý na obe oči a premožený Gregor vzal rukavicu z Izidorovej ruky, dotkol sa ňou slepcových očí a hovorí: «Pán náš Ježiš Kristus, ktorý skrze blaženého Izidora rozžal svetlo očí srdca môjho, nech ráci na potvrdenie viery pre sväté zásluhy jeho rozsvietiť oči tela tvojho.» — Slepý bol naskutku uzdravený a všetci prítomní chválili Boha i jeho svätého.

Konečne ubúdalo navidomoči sv. Izidorovi síl. Nejaký čas pred smrťou dal všetko svoj majetok rozdať chudobným a všetky dlžné úpisy roztrhať. Štvrtého dňa pred smrťou sa dal dvoma biskupmi odprevadiť do chrámu sv. Vincenta, tam prosil verejne za odpustenie svojich hriechov, vyspovedal sa a prijal prevelebnú Sviatosť oltárnu. Potom ho ešte po tri dni museli nosiť do kostola, a na tretí deň — 4. apríla r. 636. — v 80. roku svojho veku, majúc ruky k nebesiam pozdvihnuté, usnul v Pánu.

Poučenie

Rozpráva sa, že keď bol sv. Izidor ešte malé dieťa, zanesla ho dojka do záhrady a tam ho ľahkomyselne nechala samotného sedieť v tráve. O nejakú chvíľu prišiel do záhrady otec a zbadal roj včiel okolo čohosi obletovať a bzučať. Prizrie sa lepšie — kto opíše jeho ustrnutie? — vidí, ako včely sadajú si na tvár jeho dieťaťa, áno, že i do úst ako do úľa mu lezú a odtiaľ vyletujú. Otec rýchlo skočí k dieťaťu, schytí ho do

náručia a — včeličky uleteli. — Bolo to krásnym znamením, že to dieťa bude niekedy ako včela sať med múdrosti božskej z duchovných spisov a že potom mnohí ľudia budú zase z jeho úst prijímať sladký pokrm nebeského učenia. Včela však vôbec je krásnym obrazom pravého kresťana.

Z ľudskej hlavy vyletujú neprestajne myšlienky; myšlienky svetákov sú však ako osy: ony obiehajú a poletujú kolom do kola nadarmo, nič užitočné späť neprinášajúc. Avšak myšlienky dobrého kresťana sú ozaj ako včeličky: ony vyletúvajú za Pánom Bohom, za jeho svätými, vysávajú tam v nábožnom rozjímaní med, a prinášajú ho naspäť do útroby, pripravujúc si z neho nábožné úmysly a snahy. — Včeličky sa vystríhajú každého neporiadku, a ak dosadnú na jedovaté rastliny, jed nechávajú, a jedine med z nich vyberajú. Tak i kresťan odvracia svoje oči, uši a všetky zmysly od všetkého, čo je nečisté, a čo by mohlo znečistiť dušu; nemohli sa však vyhnúť všetkému a museli niekedy aj niečo hriešne vidieť a počuť: teda, nedá sa tým poškrvniť a pokaziť, lež bude čerpať aj z toho dobré, totiž: bude sa vnútri brániť, predsavzatie proti všetkému zlému obnovovať, za hriešnikov sa modliť, napomínať ich, varovať a horlivo sa pričiní, aby následky hriechu zničil. — Osa všetko sladké, čo nájde, strávi, a nič si nezanesie do hniezda schovať; včelička však hľadá med a vosk, nie tak preto, aby to len užila, ale obzvlášť preto, aby to zachovala pre iných. — Tak aj sveták si chce všetko len hojne užiť, čo mu tento svet ponúka, avšak pamätať — nepamätá si na to, že na tomto svete má zásluhy zhromažďovať pre večnosť; naproti tomu si kresťan síce tiež užíva, ale len mierne a podľa Božej vôle, nepokladajúc užívanie za cieľ života, lež všetko, čo sa mu v živote naskytuje, stará sa použiť k tomu, aby si nabhíeral poklady pre večný život večný. — Včelička hľadá a pracuje nie sama pre seba, lež pre spoločenstvo a všeobecné dobro.

Rovnako tak si počína i pravý kresťan; nie je sebec, pamätá na to, že patrí k veľkej spoločnosti, k svätej Cirkvi, k štátu, k obci, k rodine, k vlasti. Preto pri všetkom, čo robí a zanecháva, berie ohľad nielen na to, aby tým prosperel sebe a svojej duši, lež aby bol užitočný aj Cirkvi a vlasti. Drahý čitateľ! Uváž, či si ty v ľudskej spoločnosti ako tá kresťanská včela alebo nekresťanská osa; či si nekresťanskou osou, večného dosiahol. Amen. Hľad, aby si sa čím skôr premenil na kresťanskú včelu.

Modlitba

Ó Pane a Bože môj, popraj mi, aby som príklad aj slová služobníka Tvojho sv. Izidora horlivo a verne nasledoval a tak života večného dosiahol.

Zostavovatelia: Andrej Truchlý, Vincent Havlíček a Martin Kollár

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/sv-izidor-sevillsky/>